

Pogovor z novo direktorico MGL

Slediti sodobnim umetniškim tokovom

Gledališka in radijska režiserka Barbara Hieng Samobor je 1. julija prevzela naloge in pristojnosti direktorice in umetniške voditeljice Mestnega gledališča ljubljanskega (MGL). Po diplomski produkciji Cankarjevega Pohujšanja na AGRFT, za režijo katerega je leta 1986 prejela študentsko Prešernovo nagrado, je največ režirala v ljubljanski SNG Drami, MGL in PG Kranj, od leta 1995 je bila zaposlena v igranem programu Radia Slovenija ter od leta 1999 do nedavnega programsko vodila Lutkovno gledališče Ljubljana (LGL).

Kaj vas je pritegnilo v MGL?

Vračam se v dramsko gledališče. Moj »izlet« v svet lutkovne umetnosti je bil zelo iskren in strasten, zadnjih osem let sem bila stooostotno v službi LGL, v službi lutkovnega žanra, njegovih izrazil in njegovega občinstva, ki je zelo posebno. Osebnost sem se tam umirila, veliko naučila, oblikovala in potrdila. Obenem tudi pripravila na »vrnitev«, se primerno razgledala – razgledala nevtralnno, z distance ... Zgolj kot aktivna režiserka bi nedvomno teže stopila na delovno mesto direktorice MGL. Zame osebno je seveda pomembna tudi zavest, da sem lahko na obdobje v LGL ponosna in da tam puščam za seboj dobro zapuščino.

K razmišljanjem o kandidaturi me je privedlo nekaj vabil. Med odločilnimi je dejstvo, da je moja vloga podprl aktualni direktor Boris Kobal. Čeprav sem do zdaj največ svojih režij uresničila v ljubljanski SNG Drami, me iniciacijski gledališki spomini vežejo na MGL. S čustvenega aspekta, ki v teatru nedvomno tudi šteje: moja ikona je mila Vera Per. Ne čutim potrebe, da bi to pojasnjevala. Tako pač je. Objektivneje pa tole: zaradi pokojnega očeta sem še kot otrok poznala Lojzeta Filipiča – prečudno natančno se ga spominjam. Po mojem je Filipič eden tistih slovenskih gledaliških raziskovalcev, snovalcev in umetniških vodij, v katerega principih so zakodirani inspirativni repertoarni ideali in delovne navade. Služim, da utegnem biti zadeve, ki so se nekoč zgodile njemu in temu gledališču, v marsičem sorodne situacijam, ki se obetajo sodobnemu MGL-ju.

Ker že govorim o spoštovanju dediščine MGL, bi rada dodala, da glavnina mojih ambicij temelji na njegovem igralskem ansamblu.

Mislím, da je zelo dobro sestavljen in da bo z nekaj nadaljnimi dopolnitvami le še bolj močan in visokoprofesionalen umetniški organizem.

V MGL prihajate z veliko poznavanja ter spoštljivosti, a gotovo tudi z željo, da bi v nadaljevanju tega razvoja po svoji presoji kaj spremenili.

Morda v tem niti ni toliko spoštljivosti, kot je pač množica podatkov, ki so tudi spominskega izvora, a bodo lahko koristni. Razdiralno vstopati v kontekst teatra, ki ima bogato tradicijo in razvito uprizoritveno prakso, po mojem mnenju ne bi imelo pravega učinka. Seveda pa imam jaz ta hip lastno razvojno vizijo in – upam da – čvrst koncept. Repertoar, ki bo v celoti »moj«, pride na vrsto šele čez leto dni, zato se mi zdi prekmalu, da bi razpirala zelo konkretne programske postavke. Pomembno pa se mi zdi povedati, da občutim MGL kot teater, ki mora izrazito slediti sodobnim gledališkim in umetniškim tokovom, omogočati čim večjo uprizoritveno različnost, širino, se izogibatí vsakršnim predsodkom, vsakršnemu slogovnemu enoumju, vseh vrst prevladnosti ... Že zaradi svoje umeščenosti v urbani kontekst mora gledališče sobivanje z mestnim okoljem imeti za svojo temeljno iztočnico. A vsekakor je kontinuiteta del resnega razmisleka – v obstoječi dinamični konstrukciji je vpelih zelo veliko ljudi in še več gledalcev. Izredno pomembni partnerji pri oblikovanju programske podobe neke gledališke hiše so seveda režiserji, nabor teh je (bo) bistven in pomenljiv v smislu koncepta.

Kako boste poskušali graditi svojo repertoarno prepoznavnost ob ponudbi drugih producentov in posrednikov uprizoritvenih dosežkov v Ljubljani?

Kot nekdo, ki je bil še ravnokar (predvsem) gledalec, zdaj pa prevzema vodstvo institucije, iskreno verjamem v možnost kvalitetnega sobivanja, na primer vseh treh velikih ljubljanskih gledališč. Vnaprej pa zavračam pavšalno razmestitev, po kateri naj bi bila za repertoar SMG a priori značilna raziskovalna drža, za Dramo klasična, za MGL pa rezerviran populistični predal. Ljubitelj gledališča bi moral v vseh treh omenjenih teatrih in še kje drugje doživeti predvsem maksimum zahtevnega teatra v okvirih visokozastavljenih standardov. Skupno poslanstvo VSEH resnih producentov pa vidim v takem ali drugačnem spopadu s škodljivo bizarnimi uprizoritvenimi praksami, ki se zelo hitro in na več ravneh uveljavljajo v našem prostoru in v končni konsekvenci brišejo meje med amaterskim in profesionalnim.

Kakšen je vaš odnos do izvirne domače dramatike?

Iskreno povedano – umestitev domače dramatike v repertoar štejem med pomembnejše naloge. V imenu istega pa si seveda želim, da bi bile »letine dobre«, da bi bilo čim več teh iger res kakovostnih. Samo pod tem pogojem namreč lahko računamo tudi na podporo gledalcev, ne le stroke. V smeri spodbujanja, iskanja in predstavitve sodobne dramatike se zadnje čase zelo veliko dogaja – Gledališče Glej, Cankarjev dom, PG Kranj – njihove akcije so odmevne, čvrsto osmišljene in navdihujoče. Naj za konec s tem v zvezi povem anekdoto: Pred leti so v Mali dramu uprizorili Nože v kurah Davida Harrowerja. V neobveznem pogovoru po premieri je avtor zastavljaj naslednje vprašanje: »Ok, vse lepo in prav, a po pravici povejte: vi nimate svojih iger tega tipa?«. Vprašanje sem si zapomnila do danes. In dalo mi je misliti. Veliko

Stran / Page: 18

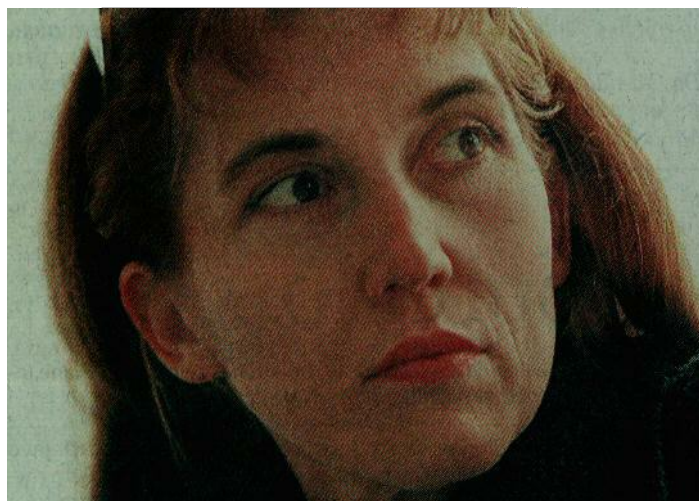
Doseg / Reach: 194.700

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 376 cm2

2 / 2

bólj kot obvezne fraze o nujnosti **SLAVKO PEZDIR** [Slovenski](#)
uprizarjanja domače dramatike.

BARBARA HIENG ŠAMOBOR